

ת"פ 47957/07/14 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז דרום נגד מ א פ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

10.01.2017

לפני כבוד השופט עמית כהן

ת"פ 47957-07-14

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד וליד אלבאז

פרקליטות מחוז דרום

נגד

הנאשם:

מ א פ

ע"י ב"כ עו"ד סמיר אבו עבד

גזר דין

רקע

1. ביום 20/1/16 נקבע שהנאשם, **שהיה קטין במועד ביצוע העבירות שיתוארו להלן (יליד 1994)**, ביצע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף **499(א)(1)** לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף **329(א)(2)+(3)** לחוק, היזק בזדון לפי סעיף **452** לחוק וחבלה במזיד לפי סעיף **413** לחוק.

2. מעובדות כתב האישום עולה כי בני דודו של הנאשם, מ, מ, ר וא א פ, הם אחים, בניו של פ א פ (להלן, בהתאמה, "**מ**", "**מ**", "**ר**", "**א**" ו- "**פ**") (להלן יכוננו בני משפחתו של הנאשם: "**משפחת הנאשם**"); עובר לאירועים מושא כתב האישום, התגלע סכסוך בין פ ובני משפחתו לבין מ, ח וס פ ובני משפחתם (להלן: "**המשפחה השנייה**"); משפחת הנאשם והמשפחה השנייה מתגוררים באותו רחוב, ממול (להלן: "**הרחוב**"); ביום 9/11/12 בסמוך לשעה 19:15 ישבו ס פ (להלן: "**ס**") וחברו, בתחנת אוטובוס בעיר; הנאשם, מ, מ וא, הגיעו למקום ברכב בו נהג מ, אשר עצר את הרכב בקרבת מקום, והנאשם מ וא, יצאו מהרכב והחלו ליידות אבנים לעבר ס; ס נמלט מתחנת האוטובוס למספרה בעיר, משם התקשר לאביו, ביקש שיאסוף אותו והאב נסע לאסוף את ס, ביחד עם אחרים; כאשר הגיעו בני המשפחה השנייה לרחוב, החל ידיו אבנים הדדי בין בני משפחת הנאשם לבני המשפחה השנייה; מיד לאחר מכן נכנסו הצדדים לבתיהם ושרר שקט ברחוב; אז קשרו מ, מ, ר וא קשר עם הנאשם ואחרים לפגוע בבני המשפחה השנייה ולגרום להם חבלות חמורות; לשם כך, הצטיידו הנאשם והנוספים בזיקוקים ובבקבוקי תבערה; בסמוך לשעה 19:30, יצאו הנאשם והשותפים מבתיהם והחלו לירות את הזיקוקים ולידות בקבוקי תבערה ואבנים לעבר בתי המשפחה השנייה; כתוצאה ממעשיהם של הנאשם והנוספים נופצו חלונות בבתי של בני המשפחה השנייה, נגרמו נזקים לכלי רכב, ושתיים מבנות המשפחה השנייה התעלפו ופוננו לבית החולים.

3. במענה לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו מחוסר ידיעה, טען שכלל לא היה במקום והוסיף כי חקירתו במשטרה נערכה רק שנתיים לאחר האירוע הנטען.

4. ביום 20/1/16 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשם יודה בכל עובדות כתב האישום ובית המשפט יקבע שהנאשם ביצע את המיוחס לו. המאשימה תגביל עצמה ותעתור להשית על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל, בעוד שההגנה תהיה חופשית בטיעוניה. בית המשפט התיר לנאשם לחזור בו מכפירתו וקבע כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כפי שפורטו לעיל. בהתאם להוראות חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול),

תשל"א - 1971 (להלן: "חוק הנוער"), הופנה הנאשם לעריכת תסקיר מטעם שירות המבחן, במסגרתו התבקש שירות המבחן להתייחס גם לשאלת הרשעתו של הנאשם.

עמדת שירות המבחן

5. בתסקיר מיום 14/4/16: צוין כי לנאשם אין עבר פלילי, אולם במקביל להליך זה מתנהל נגדו הליך נוסף בבית משפט השלום בבאר שבע, בגין עבירות של הפקרה לאחר תאונת דרכים, איומים ופגיעה או חבלה זדונית שלא כדין; באשר להליך דנן נכתב, כי הנאשם אינו מודה ולא לוקח אחריות על מעשיו וכי הוא מסר כי הודאתו ניתנה בשל רצונו לסיום ההליך; הנאשם שלל נוכחותו באירוע, התנהגות אלימה בהתנהלותו וסכסוך קודם עם המתלוננים, וציין שנחתם הסכם סולחה בין המשפחות; גם אחרים איתם שוחחה קצינת המבחן, שללו סכסוך בין המשפחות.
- אשר להערכת סיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום הנאשם- התרשם שירות המבחן כי מדובר בצעיר, הנמצא בשלבי גיבוש ראשונים של זהותו ועיצוב חייו כבוגר; שירות המבחן התרשם שהנאשם מבטא עמדות ותפיסות נורמטיביות ושיאפות לניהול אורח חיים תקין ויצרני וכי מסגרת תעסוקתית ברורה ויציבה מהווה עבורו מסגרת שייכות, עוגן בחייו ותחושת מסוגלות ויכולת. שירות המבחן התרשם שמדובר באדם בעל מאפייני אישיות ילדותיים, המתקשה לבחון באופן ביקורתי, את דפוסיו המכשילים האלימים; במצבים בהם חווה פגיעה בכבודו או כאשר מופעלים עליו לחצים חיצוניים, הוא עלול לפעול באופן אלים, תוך הפרת הנורמות החברתיות הנהוגות. נוכח התרשמותו, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית, הומלץ על הטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות ומאסר מותנה, לצורך חיזוק האלמנט ההרתעתי עבורו. שירות המבחן לא המליץ להימנע מהרשעת הנאשם.
6. בדיון אשר התקיים ביום 1/5/16, טען ב"כ הנאשם שהנאשם לא הודה בכתב האישום, עקב אי הבנה ובלבול עם כתב האישום הנוסף המתנהל נגדו. לאחר שבית המשפט הקריא לנאשם את עיקרי כתב האישום, אישר הנאשם שהוא ביצע את המיוחס לו בכתב האישום וטען שכאשר היה בשירות המבחן, הוא חשב שמדובר בתיק אחר. נוכח זאת, הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר משלים.
7. ביום 29/5/16 הוגש תסקיר משלים: צוין כי בשיחה הנוכחית הודה הנאשם ולקח אחריות על המיוחס לו. הנאשם טען כי נגרר אחרי בני דודו ופעל באלימות מתוך מחויבות לבני משפחתו. שירות המבחן התרשם כי בהתנהלותו האלימה פעל באופן ילדותי, נגרר ומרצה, מבלי לחשוב על חומרת מעשיו. הנאשם הביע רצון להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן והתקשה להסביר את קשייו בשיחה הקודמת. הנאשם השתלב במפגש חד פעמי לבחינת התאמתו למסגרת טיפולית, וביקש לרכוש כלים להתמודדות אדפטיבית במצבי קושי ותסכול שונים. למרות ספקותיו של שירות המבחן באשר ליכולתו של הנאשם להפיק תועלת מהליך טיפולי, הומלצה דחייה של 3 חודשים לצורך בדיקת האפשרות לשילובו במסגרת טיפולית.
8. בדיון אשר התקיים ביום 31/5/16 נדחה המשך הדיון על מנת לקבל תסקיר משלים ובו התייחסות לאפשרות שילוב הנאשם בהליך טיפולי.
9. ביום 15/9/16 הוגש תסקיר משלים: שירות המבחן פירט שהנאשם הקפיד להגיע למפגשים הקבוצתיים, אולם השתתפותו מאופיינת בפאסיביות ולכן לא ברור היה לשירות המבחן מידת יכולתו להיתרם ולהפיק תועלת מההליך הטיפולי בו הוא מצוי. על כן, הומלץ על הטלת צו מבחן למשך שנה, במסגרתו ימשיך להשתתף במסגרת הטיפולית בה מצוי. בנוסף הומלץ על עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות וכן מאסר מותנה בכדי לחזק את האלמנט ההרתעתי והצבת גבולות לנאשם. שירות המבחן לא מצא מקום להמליץ על הימנעות מהרשעתו של הנאשם.

10. בדיון שהתקיים ביום 27/9/16 הופנה הנאשם לממונה על עבודות השירות, על מנת שיגיש חוות דעת בעניינו.
11. בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 16/11/16, נקבע כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות והומלץ על מקום הצבתו.

הראיות לעונש

12. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לעונש.
13. מטעם הנאשם, הצהיר בא כוחו כי בכוונתו להגיש עותק מתורגם מהסכם הסולחה שנערך בין המשפחות, אולם המסמך לא הוגש לתיק בית המשפט.

טענות הצדדים לעונש

14. **עיקר טענות המאשימה לעונש:** המאשימה טענה כי מלבד כתב האישום שהוגש נגד הנאשם בהליך זה, הוגש כתב אישום נוסף נגד שלושה מעורבים אחרים באותה הפרשה (מ, מ וא), אשר הורשעו לאחר ניהול הוכחות ונידונו לעונשי מאסר ממושכים, למעט נאשם אחד שהיה קטין והוטל עליו עונש מאסר של שנה אחת. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה.
- אשר לנאשם, טוענת המאשימה כי הוא לקח חלק מאוד פעיל באירוע האלים, שהינו חמור בנסיבותיו, כפי שפורטו בכתב האישום, בו הודה הנאשם. תסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של הנאשם מעיד על השתתפות פאסיבית של הנאשם בהליך טיפולי והשירות לא בא בהמלצה להימנע מהרשעתו בפלילים. לאור זאת, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש חמור של מאסר בפועל ומאסר מותנה. המאשימה הגישה את גזר הדין בעניינים של האחרים (ת"פ 40493-11-12) והחלטת בית המשפט העליון בערעור שהוגש על גזר הדין (ע"פ 2173/15).
15. **עיקר טענות הנאשם לעונש:** לטענת ב"כ הנאשם, השיקולים שנשקלו בגזירת דינים של הנאשמים הנוספים בפרשה שונים מעניינו של הנאשם, מן הטעם שבעניינים התנהל הליך הוכחות מלא, נשמעו עדים ואשמתם התבררה עד תום, בעוד שהנאשם הודה במיוחס לו כבר בשלבים הראשוניים של ההליך ולקח אחריות על מעשיו אשר בוצעו בעת שהיה קטין ונגרר אחרי בני דודו. גם שירות המבחן התייחס לכך שהתנהגותו הילדותית של הנאשם הובילה אותו להירתם לעזרתם של בני דודו. השירות אף מצא לנכון לשלב את הנאשם במסגרת טיפולית שתקנה לו כלים להתמודד עם מצבי קושי ותסכול שונים, והנאשם התייצב לכל המפגשים ושיתף פעולה.
- יחד עם זאת טען ב"כ הנאשם, כי נראה ששירות המבחן התייחס לנאשם כבגיר ולא כקטין, כפי שהיה בעת ביצוע המעשה וזו הטעות, שכן היה מקום להמליץ על הימנעות מהרשעה בעניינו. עוד הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי חלקו של הנאשם דומה לחלקו של בן דודו ר, לגביו הוחלט למחוק את כתב האישום. מאז האירועים המיוחסים לנאשם, חלפו 4.5 שנים בהן המשפחות חיות בשכנות טובה ומקיימות את הסכם הסולחה שנחתם. יתרה מזאת, ארוסתו של הנאשם, לה הוא עתיד להינשא בעוד כ-3 חודשים הינה אחת מבנות משפחת המתלוננים. מדובר במעידה חד פעמית של הנאשם, לכן מצופה מבית המשפט שייתן לו הזדמנות ראשונה, יקבל את המלצת שירות המבחן ויטיל עליו עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, בשים לב לכך שכבר ניתנה המלצה מאת הממונה על עבודות השירות. הנאשם עובד לפרנסתו ועתיד להינשא בקרוב.

16. **דבר הנאשם:** בתום שמיעת הטיעונים לעונש, הנאשם הביע חרטה על מעשיו ואמר "אני מצטער שביצעתי את העבירה הזו. אני לא אחזור על זה, עכשיו אני עובד והולך להתחתן".

דין

שאלת הרשעתו של הנאשם

17. ההלכה קובעת שהאפשרות להימנע מהרשעת בגיר, מהווה חריג לכלל, לפיו משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיעה את הנאשם וכי הימנעות מהרשעת נאשם שנקבע שביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן [ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, 21.8.1997]. בהלכת כתב הנ"ל פירט כב' המשנה לנשיא, השופט לוין, רשימת שיקולים לא ממצאת שיש להביא בחשבון כאשר נשקלת אפשרות לא להרשיע נאשם שנקבע שביצע עבירה, ועיקרם שעל ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בסיכוי השיקום של הנאשם וסוג העבירה מאפשר שלא להרשיע את הנאשם [ראו גם: רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל, 26.01.2015, ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, 17.8.2000].

18. כאמור, הנאשם היה קטין בעת ביצוע העבירות אותן ביצע. באשר לשיקולים שיש להפעיל בקבלת החלטה אם להרשיע קטין אם לאו, קובעת ההלכה:

"אין ספק כי כאשר מדובר בקטין, המשקל שיש ליתן לאינטרסים הרלוונטיים לשאלה אם להרשיעו או שמא להימנע מהרשעתו, והאיזון הפנימי ביניהם שונים מהשיקולים ביחס לנאשם בגיר. הלכה פסוקה היא כי לגבי קטין יינתן משקל-יתר לנסיבותיו האישיות, ובהן גילו של הנאשם, הנזק הצפוי לו בגין ההרשעה, אפשרויות הטיפול בו וסיכויי שיקומו. ... בהתאם לכך, כאשר מדובר בקטינים, הרי "ככלל - הנכונות לסטות מחובת מיצוי הדין ולהימנע מהרשעה תוך הדגשת עניינו של הפרט תהא נדירה פחות" מאשר ביחס לנאשם בגיר (...). עם זאת בית-משפט זה כבר פסק כי גם בעניינם של קטינים אין לומר שנקודת המוצא צריכה להיות טיפול ללא הרשעה (...). לצד שיקולי הטיפול והשיקום בקטין ונסיבותיו האישיות חייב בית-המשפט להוסיף ולשקול את טיב העבירה וחומרתה, את נסיבות ביצוע העבירה וכן את צורכי ההרתעה, המניעה, הגמול וההגנה על הציבור. ...

... אף כי בית-המשפט ייתן משקל רב יותר לנסיבותיו האישיות של הקטין ולאפשרויות שיקומו ביחס לנאשם בגיר, אין מדובר בשיקול בלעדי או מכריע. "קטינות אינה יוצרת חסינות, ולעיתים שיקולים של התרעה, מניעה וגמול עולים במשקלם על השיקול השיקומי" (...). לפיכך, במקרים מתאימים, עשוי לגבור אינטרס הציבור, המבקש למצות את הדין על דרך הרשעה גם כאשר מדובר בקטין (...). "

[ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, 20/4/2004].

ראו גם:

"המתווה הכללי להכרעה בשאלת הימנעות מהרשעה - דומה, במקרה של קטינים ובגירים, אף שהמבחן בעניינם של קטינים שם דגש על מאפיינים מסוימים, על חשבונם של אחרים, ...

לעומת זאת, כשמדובר בקטינים, יינתן ככלל משקל-יתר לנסיבות האינדיווידואליות של הנאשם, ולאפשרות שיקומו, והנכונות לסטות מחובת מיצוי הדין - תהיה רבה יותר (...). עם זאת, יש לשים לב לכך ש:

"קטינות אינה יוצרת חסינות, ולעתים שיקולים של הרתעה, מניעה ותגמול עולים במשקלם על השיקול השיקומי" (...).

[ע"פ 7993/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 22/7/2013].

19. בענייננו, מדובר בקטין שהיה כמעט בן 18 במועד האירוע. העבירות המיוחסות לנאשם חמורות הן ומדובר באירוע אלימות קשה, במסגרתו הנאשם, יחד עם אחרים, יידו אבנים על אחרים, ירו זיקוקים וזרקו בקבוקי תבערה לעבר בתיהם של בני המשפחה השנייה, גרמו נזקי רכוש רבים ושתי נשים מהמשפחה השנייה התעלפו ופוננו לטיפול רפואי. אין ספק שירי זיקוקים וזריקת בקבוקי תבערה עלולים היו לגרום לפגיעה גופנית משמעותית, עד כדי חשש ממשי לפגיעה בחיי אדם.

כאשר מדובר בעבירות חמורות, כפי העבירות שביצע הנאשם, ככלל יש להרשיע את הנאשם, גם אם הוא קטין. ראו בעניין זה:

"אשר לאינטרס הציבורי הרלבנטי כאן יש לציין, כי עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה נחשבת לחמורה במיוחד, וכזו המקימה, ככלל, עילה להרשעה, גם במקרה של נאשמים קטינים. המדובר בעבירה שעונש של עשרים שנות מאסר בצידה, ...

"הרי משליך האבן אינו יודע מה תהא תוצאת מעשהו, האם תפגע האבן בפח הרכב ותטיל אימה בלא נזק פיסי לאדם, למצער, או האם תיפול על הכביש ולא תגרום נזק, או שמא תחדור בעד השמשה ותקפח חיים או תפגע קשות. לכן אין מנוס לשוב ולהטעים, כי הכלל הוא הרשעה והחריגים יהיו מעטים ונדירים" ...

[ע"פ 7993/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 22/7/2013].

כמו בעניין פלוני, גם בענייננו, הנאשם הורשע בעבירה שהעונש לצידה הוא 20 שנה (לפי סעיף 329(א) לחוק), ומעשי הנאשם גרמו לבני המשפחה השנייה סיכון חיים ולמצער, סיכון לנזקים גופניים ממשיים.

20. עניינם של שלושה מעורבים אחרים שהורשעו באותן עבירות- מ, מ וא, נדון בת"פ 40493-11-12 ו- 44526-11-12, והוטלו עליהם עונשים חמורים. מ וא, שהיו בוגרים במועד האירוע נדונו ל- 44 חודשי מאסר ו- 42 חודשי מאסר, בהתאמה (העונש שהוטל על מ חמור יותר מא משום בנוסף לעבירות נושא תיק זה, הורשע מ בעבירה של הפרת הוראה חוקית). מ, שהיה קטין במועד האירוע (צעיר מהנאשם), הורשע ונדון ל- 12 חודשי מאסר. ערעור לעליון על חומרת העונשים נדחה בע"פ 2173/15.

21. נוכח חומרת העבירות שביצע הנאשם, הצורך להרתיע את הנאשם והרבים מביצוע עבירות אלימות, גילו של הנאשם, העונשים שהוטלו על הנאשמים האחרים בתיק, כולל הקטין שהיה צעיר מהנאשם במועד האירוע, ובשים לב לכך ששירות המבחן לא בא בהמלצה להימנע מהרשעה, אני סבור שבמקרה זה יש להרשיע את הנאשם.

22. אשר על כן, **אני מרשיע את הנאשם** בביצוע העבירות אשר נקבע בהכרעת הדין כי בוצעו על ידו, עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף **499(א)(1)** לחוק, חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף **329(א)(2)+(3)** לחוק, היזק בזדון לפי סעיף **452** לחוק וחבלה במזיד לפי סעיף **413** לחוק.

עונשו של הנאשם

23. כאמור, הנאשם היה קטין בעת ביצוע העבירות ולכן לפי הוראת סעיף 40טו לחוק, תיקון 113 לחוק אינו חל באופן ישיר בעניינו ובית המשפט יהא "רשאי להתחשב בעקרונות ובשיקולים המנחים בענישה המנויים בסימן זה, תוך התאמתם לענישת הקטין, ככל שסבר שראוי לתת להם משקל בנסיבות המקרה".
24. עסקינן בעבירות אלימות חמורות במסגרתן התכוונו הנאשם לפגוע בבני המשפחה השנייה תוך שימוש בנשק חם וקר, בצוותא חדא עם אחרים, וחשיפת בני המשפחה השנייה לסכנה של ממש.
25. הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש, אלא רק שהמאשימה הגבילה עצמה לבקשת עונש מאסר למשך 9 חודשים. נוכח זאת, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש של 9 חודשים, ואילו ב"כ הנאשם, מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.
26. כאמור, הנאשם היה קטין במועד ביצוע העבירות. קטין אחר אשר היה מעורב באותו אירוע ממש ושיוחסו לו אותן עבירות, מ, נשפט והורשע בת"פ 40493-11-12, והוטלו עליו 12 חודשי מאסר, אשר אושרו על ידי בית המשפט העליון בע"פ 2173/15. לכן, אני סבור שנקודת המוצא בענייננו היא העונש שהושת על מ.
- אולם, בענייננו מתקיימות נסיבות המצדיקות הקלה בעונשו של הנאשם ביחס לעונש אשר הוטל על מ: (1) מ הכחיש את מעורבותו באירוע והורשע לאחר שמיעת הוכחות. גם במהלך שמיעת ערעורו בבית המשפט העליון, המשיך מ להכחיש את העבירות המיוחסות לו. לעומתו, הנאשם קיבל אחריות והודה במיוחס לו, בשלבים הראשונים של ההליך, בטרם שמיעת הראיות; (2) חלוף הזמן מביצוע העבירה- כתב האישום הוגש נגד הנאשם בחלוף כשנתיים ממועד האירוע, במסגרתן הנאשם לא היה עצור (כתב האישום נגד מ הוגש ב- 11/2012); (3) שירות המבחן התרשם שהנאשם ביצע את מעשיו בשל אופיו הילדותי, וכי הוא נגרר אחרי האחרים; (4) עוד התרשם שירות המבחן שמדובר בנאשם המבטא עמדות ותפיסות נורמטיביות ושאיפות לניהול אורח חיים תקין ויצרני; (5) שירות המבחן ממליץ להטיל על הנאשם צו מבחן, למשך שנה, במסגרתו ימשיך את השתתפותו בקבוצה הטיפולית בה הוא מצוי, זאת בנוסף להטלת מאסר אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות.
- אעיר שלא מצאתי לנכון להתייחס להסכם הסולחה הנתען, משום שלא הוצגו ראיות לכך שהושגה סולחה, אך הבאתי בחשבון את הטענה שהנאשם מתכוון להינשא לבת המשפחה השנייה.
27. נוכח האמור לעיל, ובשים לב להמלצת שירות המבחן לשלב את הנאשם בהליך שיקומי, ועל מנת לסייע לנאשם לקיים את רצונו לנהל חיים נורמטיביים, להקים בית ולעבוד לפרנסתו, מצאתי לנכון לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם עונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות, במקביל להטלת צו מבחן.

גזירת העונש

28. אשר על כן הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות. הובהר לנאשם כי עליו להתייצב במועד לביצוע העבודות ולבצע את חובותיו במהלך ביצוע עבודות השירות וכי אם לא יעשה זאת, ניתן יהיה לא להתחילן או להפסיקן והוא יישא את עונשו או את יתרת עונשו בבית סוהר.

הנאשם יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 24/1/17 בשעה 08.00, בפני הממונה על עבודות שירות, מחוז דרום, בכלא באר-שבע. מועד זה הינו מאוחר למועד שנקבע בחוות דעת הממונה, ואם יהיה צורך בכך, יוכל הממונה להגיש בקשה מתאימה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, בהם ישא הנאשם אם בתקופה של 3 שנים מהיום, יעבור עבירה בה הורשע מסוג פשע או עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי, בהם ישא הנאשם אם בתקופה של 3 שנים מהיום, יעבור עבירה בה הורשע מסוג עוון או עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. ניתן בזה צו מבחן לתקופה של 12 חודשים כלפי הנאשם. הנני מחייב את הנאשם לשתף פעולה עם שירות המבחן, הכל על פי הנחיות שירות המבחן. מובהר בזאת לנאשם כי באם לא יקיים צו זה, ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת העונש ולהטיל עליו עונש נוסף.

ה. בנסיבות העניין אני נמנע מהטלת קנס.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב טבת תשע"ז, 10 ינואר 2017, במעמד הצדדים.

עמית כהן, שופט